

Ասպէս, Դըլիտ՝յի օգտաւար, ո՛հ, զու միշտ
Զորիզորիցը փարատես ճամայն վիշտ:
Քիչ արարան լեզուաց ըզվէրոն իսկ հաստոյր
Բաւասանու զըթոյշ օծեալ ցաղցրարոյր:

Է.

Ո՛չ սուր, ոչ Լուր և ոչ հըրդին սաստկարոյ
Մարթի ֆեստէ ինչ ընդ աղով քո անիւոց,
Մինչ զու, Դըլիտ՝յի, պաշտպան յերկնից կաս անիւրէ
Եւ ընդ ակամբ քով պահպանես զըթալըր,
Ըզգաստակերտք և զուրբ Հարանց մեր զըրեան
Փոխեալ ըզհողմի, շըրջեալ զօրէն իսկ բնութեան*:
Դու յարկածից և յաղետից անվրտանց,
Պահես ըզփոյսդ ընդ հովանեալդ, այս՝ ցանդ:
Պարտահոգմ խաբէութեան խորակ չար
Չէրէն զըրախտ այս աւերել, քե՛ն պայծառ:
Եւ հի՛շ հասցե արդենալիցք Թօթափին,
Հաւոր հինաւորաց, ասոր իւրեանց ի հասկին,
Մարդէ գարուն, և զեաւրոյս աշղբն տունկը
Անտաւորք արդեանց փայլին քե՛ն քաղցունց,
Անեալց զրոհիս և տաճարի շըքեղ ցացի,
Նոր որայիւք և ողկուզովց հոգեզուարթ:

Ը.

Իցե՛ հեղար, ո՛վ շնորհարացի կոյս ամբիծ,
Թուել զճամայն. ո՛չ միշտ և զմեր զու Քեթիծ
Փոխես սիրովդ յանակընկալ ի բերկրանս,
Ըզճամբին ախտիս լըցեալ ըզանշխան...
Ընկա՛ւ ուրեմ, ընկա՛ւ ըզփրտս ուխտից վառ,
Զոր քեզ այսոր երախտաշնորհ ի բարբառ,
Զօնեմք իրզովք իւր ի փանդիւրն նուազաց,
Խառնեալք ի կայսն համաշխարհի հըրճանաց:
Ո՛հ, Քեզ հանջ լիցի հուզոյս մեր նուրբ
Կո՛վ միշտ և միշտ չարին յաղթող անվեհեր,
Կո՛յսդ անարատ և զեարացան զու Դըլիտ՝յի,
Յաւտեանից մեզ պարգեհեալ մայր սիրոյ:
Քեզ քաղցրասցին աղէ՛ մըրճուշքս այս սըրտի,
Եւ օրհնութիւնքդ ի մեզ հեղին լիւրի:
Քե՛ն օրհնացի՛ յաւերժ, հայցեմք նաւորուն,
Մաղկազուարեան ի քե՛ն հաստեալ այս մեր առն:
Ո՛հ օրհնացի նորարդող ի սըմին
Եւ մերս երամ, զերծ ի թիւնից վիշտպին.
Սընեալ զըւարթ առ Լուրս երկնից յանդրուր,
Ի փափկութեան առա զըրախտիս կենսառու,
Առաքինեաց յաշորդք ընտիրք բերկրաւտ
Եղեալ՝ պընել ըզգարատան քո յաւեալ:
Ձի պարտապան ամօր ի սմա ըղջ սունն
Լիցի զովեալ 'նջ Աւրի՛ Պեհուս յընթարչին:

Հ. Դ. Ա. ՆԱԶԱՐԵԹԻԱՆ

* Անարկուիւրն առ հրդէն վասնցս յամի Տեառն
1883, ի Յուլիսի 14:

ԴԱՇԻՆՔ Օրաթերմ՝ քաղաքական
և գրական (խմբ. Ս. Պարթեան):

Տարեկան՝ Տճկատ. 108 դրշ. — Ար-
տասահման՝ 25 ֆր:

Rédaction du journal « Tachink »
SMYRNE

ԼԱՄԱՐԹԻՆԻ

« ՀՐԵՇՏԱԿԻ ՄԸ ԱՆԿՈՒՄԸ »

ՔԵՐԹՈՒԱԾԻՆ

ԱՐԵՒԵԼԵԱՆ ԾԱԳՈՒՄԸ

— 1883 —

Հրեշտակները՝ որ բովանդակ միջոցը
բաց կը տեսնէին իրենց թեքուն առջև
մեղքէն յետոյ գերութեան մէջ կ'ապրին՝
ենովքայ գրքին համեմատ:

Այս երկու հակառակ դրութիւններէն՝
մտածութիւն մը կ'արտայայտուի. անմե-
ղութիւնը՝ ազատութիւն է, մեղքը՝ ստրկա-
ցում: Ահաւասիկ Հրեշտակի մ'ունկումի
բարոյականին հիմնական մտածումը, կե-
զարու շղթաներ կը կրէ, թէպէտե տերեւնե-
րով հիւստան: Պայրըն և Մուր որ կը
ձգտին իր բարձրութենէն զրկուածի մը
հոգեբանութիւնն ընել՝ իրօք նուազ փիլի-
սոփայ են. Լամարթիին մէջ բարոյական
մտածումը աւելի զարգացած է, մեղքի հե-
տեանքները աւելի խնամքով ներկայա-
ցուած: Կեղարու գերութիւնը սակայն ա-
սով նուազ բանաստեղծական չէ. հրեշ-
տակը սրտաշարժ դրութեան մը մէջ կը
գտնուի. երկնքին մէջ եղած պահուն՝ չա-
փազանց բարձր էր Տայիտայէն, երկրիս
վրայ՝ չափազանց ցած անոր արժանի ե-
րեւալու համար:

Գերիի մը յարումը ազնուականին՝ պատ-
կեր մ'է որ կը գտնուի նաև Անդար ա-
բարացի բանաստեղծին քով. այսպէս կե-
զարու շղթաներ կը ծառայեն իրեն կապ՝
ենովքայ և Անդարի ցերեթաւանքուն մի-
ջև. անոնք թելադրած են Լամարթիին
վերջնոյս օգնութիւնը փնտոել այն անա-
պատներուն մէջ՝ զորս պիտի նկարագրէ,
իր դիւցազնը՝ յարմարեցնելու համար սո-
վորութեան այն երկրին՝ ուր պիտի ապրի:

Անդար ապրած է Մահմէտէն առաջ՝.

1. Տեկին Լամարթին Անդարի կենսագրութեան ըրած
է Մեծ մարդկանց վարքին մէջ, որուն վրայ կը հիմնենք
բազմատեղեանիս՝ այդ զորք ապաւովարար ծանօթ
ըլլալով բանաստեղծին: — Լամարթին ինքնին յաճախ
յայտնած է թէ հետաքրքրուած և ազդուած է Անդարին: